

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **C.**, so sídlom v P., zastúpenej JUDr. J. G., advokátom v P., proti odporcom **1/ M.**, so sídlom v P., zastúpenému JUDr. A. N., advokátom v P., **2/ Slovenskej republike – Slovenskej správe ciest**, so sídlom v Bratislave, Miletičova č. 19, o **náhradu za užívanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 28 C 70/2010, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2012, sp.zn. 17 Co 13/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 79,58 € na účet JUDr. A. N. do troch dní.

Odporkyni 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením zo 14. decembra 2011 č.k. 28 C 70/2010-180 zastavil konanie o náhradu za užívanie nehnuteľností (nehnuteľnosti patrili navrhovateľke a boli užívané odporcami 1/, 2/) a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Po zistení, že navrhovateľka sa domáhala voči odporcovi 1/ zaplata 39 088 € s príslušenstvom a voči odporcom 1/, 2/ zaplata 4 832 € s príslušenstvom spoločne a nerozdielne, súd vyzval navrhovateľku na zaplata súdneho poplatku vo výške 2 634,50 € podľa položky č. 1 písm.a/ Sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že navrhovateľka bola poučená, že v prípade nezaplata súdneho poplatku konanie bude zastavené. Výzva bola doručená navrhovateľke prostredníctvom právneho zástupcu 19.10.2011, no navrhovateľka súdny poplatok nezaplatila. Súd konanie po uplynutí lehoty na zaplata súdneho poplatku zastavil poukazujúc na ustanovenie § 10 ods. 1 až 3 zákona

č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľky a odporcu 1/ uznesením zo 14. februára 2012 sp.zn. 17 Co 13/2012 napadnuté uznesenie o zastavení konania ako vecne správne potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Poukázal na to, že navrhovateľka sa domáhala od odporcu 1/ zaplata sumy 39 088 €. Zároveň žiadala od odporcov 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne uhradiť sumu 4 832 €, teda spolu žiadala 43 920 €. V danom prípade navrhovateľka ani zo zákona o súdnych poplatkoch a ani podľa § 138 O.s.p. oslobodená od platenia súdnych poplatkov nebola. Ani toto konanie nebolo vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov. Správne postupoval prvostupňový súd, keď vo veci vyrubil súdny poplatok z návrhu na začatie konania podľa položky 1a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, táto sadzba predstavuje 6 % z uplatneného nároku, najmenej 16,50 € a najviac 16 296,50 €. Zo súčtu uplatnených nárokov vyplýva, že súdny poplatok pre navrhovateľku má činiť 2 635,20 €. Podľa vyčíslenia prvostupňového súdu, tento žiadal od navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok 2 634,50 €, teda o 70 centov menej, než k akému záveru dospel odvolací súd. Teda súdny poplatok bol vyrubený v prospech navrhovateľky a teda správne postupoval prvostupňový súd, keď vyzval navrhovateľku na zaplata tohto poplatku s upozornením, že konanie bude zastavené ak poplatok nebude uhradený. Ani v čase odvolacieho konania nebol súdny poplatok zaplatený, preto prvostupňový súd postupoval správne, keď konanie pre nezaplata súdneho poplatku vyrubeneho v prospech navrhovateľky zastavil. Krajský súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania a to tak, že uložil navrhovateľke zaplatiť odporcovi 1/ trovy konania vo výške 1 524,66 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia na účet JUDr. A. N., advokáta a vyslovil, že odporkyňa 2/ nemá právo na náhradu trov konania. Uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 51,71 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia na účet JUDr. A. N., advokáta. Poukázal na to, že rozhodol v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a teda uložil navrhovateľke nahradiť trovy konania odporcovi 1/, pretože navrhovateľka z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania. Súd prvého stupňa vo veci nesprávne aplikoval ustanovenie § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka v celom rozsahu dovolanie, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť

dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za takú vadu označila skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 3 O.s.p. Taktiež dovolateľka uviedla, že správne vyrubený súdny poplatok v tejto právnej veci predstavuje sumu 2 635 €, no súd prvého stupňa ho vyrubil vo výške 2 634,50 € (o 50 centov nižší). Postup odvolacieho súdu považovala za svojvôľu.

Odporca 1/ navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť a uplatnil si právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/ (§ 239 ods. 1 písm.b/ O.s.p.), dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia ak ide o uznesenia o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej

pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach, vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže dovolaním napadnutá časť uznesenia odvolacieho súdu o potvrdení uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení konania nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 239 ods. 1, 2 O.s.p. je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa. Dovolanie nie je taktiež prípustné proti tej časti uznesenia odvolacieho súdu, v ktorej zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednáwanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke

neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaiteľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. namietala porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti navrhovateľky pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jej názoru dôjsť nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka navrhovateľky nie je dôvodná.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 169 ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na § 167 ods. 2 O.s.p. a § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení uznesenia súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu musí mať vyššie uvedené náležitosti (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené vo vyššie uvedených zákonných ustanoveniach, je nepreskúmateľné. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom

prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata námietok účastníkov a dostatočne sa s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných ustanovení neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Poukázal na to, že súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľke súdny poplatok o 70 centov nižší, než mal byť správne vyrubený. Keďže súdny poplatok bol vyrubený v prospech navrhovateľky, správne postupoval súd prvého stupňa, keď po uplynutí lehoty na jeho zaplatenie a po upozornení na následky jeho nezaplatenia, konanie zastavil. Dostatočne taktiež odôvodnil aj svoje rozhodnutie o trovách konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky.

Dovolaiteľka v dovolaní taktiež namietala nesprávne vyrubenie súdneho poplatku v jej prospech. Zastavenie konania pre nezaplatenie tohto súdneho poplatku súdom prvého stupňa a následne potvrdenie tohto rozhodnutia odvolacím súdom považuje dovolateľka za svojvôľu.

K uvedenému dovolací súd uvádza :

Navrhovateľka sa domáhala voči odporcovi 1/ zaplatenia 39 088 € s príslušenstvom, voči odporcom 1/, 2/ zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 4 832 € s príslušenstvom, teda spolu bolo predmetom konania zaplatenie 43 920 € s príslušenstvom. Navrhovateľka nebola v zmysle § 138 O.s.p. oslobodená od súdnych poplatkov a konanie nebolo vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov. Súdny poplatok vo výške 6 % z uplatneného nároku predstavoval sumu 2 635,20 € (položka 1a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch). Výsledná suma mala po zaokrúhlení v zmysle § 7 ods. 11 písm.a/ uvedeného zákona predstavovať sumu 2 635 €, pretože poplatok sa vypočíta s presnosťou na eurocenty tak, že ak suma prevyšujúca celé číslo je menšia ako 50, poplatok sa zaokrúhli na celé euro nadol. Keďže suma prevyšuje celé číslo – bola v danej veci 20 centov – mal sa zaokrúhliť súdny poplatok na celé euro nadol, t.j. sumu 2 635 €. Súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľke súdny poplatok vo výške 2 634,50 €, teda o 0,50 € nižšie, než určuje zákon č. 71/1992 Zb. Tvrdenie dovolateľky o určení nesprávnej výšky súdneho poplatku je teda správne, no dovolateľka vôbec nezaplatila súdny poplatok.

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že v prejednávanej právnej veci bol síce prvostupňovým súdom navrhovateľke nesprávne vyrubený súdny poplatok (o 0,50 € nižší) no v prospech navrhovateľky. Takýto postup súdu však nemožno hodnotiť ako závadný procesný postup súdu, ktorým by jej bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej procesným predpisom. Odlišná situácia by vznikla, ak by navrhovateľke bol vyrubený vyšší súdny poplatok, v dôsledku nezaplatenia ktorého by došlo k zastaveniu konania. O takýto prípad však v tejto veci nejde.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť z § 237 a § 239 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p., pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi 1/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný odporca 1/ v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátovi za právnu službu, ktorú poskytol odporcovi 1/ vypracovaním vyjadrenia z 2. apríla 2012 k dovolaniu navrhovateľky (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm.a/ tejto vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky 7,63 €) a 20 % DPH – 13,26 € spolu predstavuje sumu 79,58 €. Úspešnej odporkyňi 2/ dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová